

HETTY LUITEN

Vergeet het maar

Drie vrijgezelle
vriendinnen beleven
een weekend om
nooit te vergeten!

Hetty Luiten

Vergeet het maar

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Waar blijft ze nou?!’ Marleen hipte ongeduldig van haar ene op haar andere voet, terwijl ze nauwkeurig alle bussen in de gaten hield die langsreden. Ze zag er goed uit in haar strakke, zwarte, lange broek, korte laarsjes en haar donkerbruine jack. Haar lange, bruine haren had ze bijeengebonden in een vrolijke paardenstaart.

‘Joh,’ zei Saskia geruststellend, ‘ze komt heus wel. We hebben nog tijd zat.’

‘Tijd zat?’ riep Marleen verontwaardigd uit. Haar paardenstaart wipte op en neer. ‘De trein vertrekt over precies twintig minuten en weet je wel hoe ver het lopen is naar het goede perron?’

‘Geen idee, maar de kaartjes hebben we al, dus die hoeven we niet meer te kopen en heb jij ooit van een trein gehoord die te vroeg vertrok?’ Saskia lachte opgewekt. Ze had er zin in en ze was er klaar voor, bovendien, die paar minuten wachten konden er nog wel bij. Ze hadden deze afspraak al vier maanden geleden gemaakt. Al vier maanden verheugde ze zich erop, dus waarom zou ze zich druk maken over deze extra wachttijd? Ze kende Irene goed genoeg om te weten dat ze zich aan haar afspraken hield, dus Saskia was ervan overtuigd dat ze zo meteen keurig voor hen stond en ze precies op tijd de goede trein zouden

halen. Ze stak haar handen in de zakken van haar knalrode jack, dat mooi afstak bij haar blauwe spijkerbroek en haar korte, blonde krullen.

‘Ik hou het niet meer. Ik ga haar bellen,’ riep Marleen vertwijfeld uit. Ze haalde haar mobiele telefoon uit haar jaszak en zocht Irenes nummer in het geheugen van haar telefoontje.

‘Daar is ze!’ riep Saskia vrolijk.

‘Waar?’

‘Daar. Ze zit in die taxi.’

‘Taxi? Is een bus niet goed genoeg voor mevrouw?’

‘Hè, toe nou, joh. Je weet niet eens waarom ze een taxi genomen heeft.’

‘Hm, het zal Irene niet zijn die anders doet dan anderen. Ze kon net zo goed de bus nemen. Wat kost een taxi wel niet?’ Marleen mopperde, terwijl ze haar weekendtas van de straat optilde en zich naar Irene haastte. ‘Schiets toch eens op, joh! We missen de trein nog,’ riep ze, zodra ze binnen gehoorsafstand van Irene was.

‘Ook goeiemiddag!’ zei Irene lachend, terwijl ze druk bezig was haar lange, bruine jas glad te strijken. ‘We hebben trouwens nog vijftien minuten, hoor. Zó veel?’ vroeg ze verbaasd aan de taxichauffeur.

‘Ja, en dat is nog exclusief fooi,’ zei de man grijnzend.

‘Ja, ja, ik begrijp de hint.’ Ze betaalde hem en liep met driftige pasjes op haar hooggehakte laarsjes naar het station. Haar grote koffer liet ze naast de taxi staan.

‘Irene!’ riep Saskia verbaasd. ‘Je vergeet wat!’

Irene keek achterom en was minstens net zo verbaasd. Ze keek van de koffer naar de taxichauffeur die alweer achter het stuur had plaatsgenomen. ‘Lieve help, kan-ie voor dat geld en die fooi de koffer nog niet eens voor me naar de trein brengen?’

‘Dat doen ze al jaren niet meer,’ vertelde Saskia. ‘Leuk

dat je er bent,' zei ze er achteraan.

'Natuurlijk ben ik er!' riep Irene uit. 'Ik wil dit weekend voor geen goud missen. Moet ik echt zelf met mijn koffer sjouwen?'

'Hé, ik dacht dat jij een zelfstandige vrouw was,' merkte Saskia op.

'Ja, dat wel, maar nog steeds van het zwakke geslacht. Waarom denk je anders dat ik met de taxi gekomen ben? Mijn arme spieren kunnen die koffer echt niet aan, hoor!'

'Had er dan eentje met wieltjes genomen!' mopperde Marleen. 'Wat heb je trouwens allemaal bij je? Zit die hele koffer vol? Maar kom, schiet op, we hebben haast. Ik ga vast.'

'Goed,' zei Saskia lachend. 'Hou jij de trein maar tegen voor ons.'

Marleen zette het inderdaad op een lopen. Ze droeg haar weekendtas onder haar arm en ze stevende recht op de ingang af. Saskia zag de grote klok boven de ingang en constateerde dat ze nu nog maar negen minuten hadden. 'Kom Irene, jij draagt hem de eerste twintig meter en daarna ik twintig meter, maar we moeten nu toch wel wat haast maken.' Saskia voegde de daad bij het woord en liep Marleen achterna die al in geen velden of wegen meer te zien was. Na een twintigtal passen stopte ze en keek achterom.

Irene kwam hijgend en puffend achter haar aan. 'Ik kan dat ding echt niet tillen.'

Saskia schudde haar hoofd. 'Wat heb je dan toch allemaal bij je? Nou ja, geef hier, nu is het mijn beurt.'

'Waar is jouw bagage eigenlijk?' vroeg Irene verwonderd.

'Achter op mijn rug,' lachte Saskia, maar het lachen verging haar, toen ze probeerde de koffer op te tillen. 'Lieve help, heb je je gewichten meegenomen of zo?' Kreunend kreeg ze het ding een paar centimeter van de grond en het

lukte haar de koffer een aantal meters vooruit te krijgen.

‘Hulp nodig?’

Saskia keek verrast op naar de knappe man die uit het niets leek opgedoken.

‘Dat zou geweldig zijn, maar hij is zwaar, hoor!’

‘Laat maar eens voelen dan.’ Hij keek haar stralend aan en tilde de koffer op. Het lukte hem inderdaad de koffer te dragen en opgetogen liep Saskia achter hem aan.

Irene had gezien wat er gebeurde en kwam op de man af. ‘Je bent geweldig, schat. Wat heerlijk dat er nog zulke galante heren bestaan.’

De man grinnikte. ‘Waar moet-ie naartoe?’

‘Naar de trein graag,’ zei Irene. ‘Het is mijn koffer.’

‘Ik ga snel even kijken op welk perron onze trein staat,’ zei Saskia. Ze knikte naar de man en rende weg. Ze begon zich voorzichtig toch wat zorgen te maken. Ze hadden nog maar vijf minuten. De koffer was echt veel te zwaar en als de man hen niet te hulp gekomen was, hadden ze de trein zeker gemist. Nu hadden ze nog een kleine kans. Ze vond al snel een bord met de vertrektijden en het perron waar ze moesten zijn. Ze haastte zich terug. ‘Perron 2,’ riep ze hun toe en keek zoekend om zich heen. ‘Daar. Die kant op. We hebben nog vier minuten.’

‘Vier minuten?’ gilte Irene. ‘Dat halen we nooit.’

‘Als jij mijn tas neemt,’ zei de man, ‘dan kan ik jouw koffer met twee armen dragen.’

Irene keek de man geschrokken aan. ‘Maar jouw tas ziet er ook zo zwaar uit.’

Saskia greep in. Ze pakte de tas van de man op en nam hem in haar armen. ‘Kom, snel.’

Ze liep zoekend voor hen uit en even later zagen ze Marleen met haar armen staan zwaaien. ‘Hierheen! Hier. We gaan al!’ gilte ze.

De conducteur, die net het fluitje in zijn mond wilde

stoppen, zag hen komen en haalde nog een keer extra adem. Saskia sprong de trein in, liet de tas vallen en greep de man met koffer en al beet. Irene kwam er achteraan. Op hetzelfde moment gingen de deuren dicht en zette de trein zich in beweging.

‘Waar bleven jullie nou?’ riep Marleen verwijtend. ‘Ik heb het angstzweet in mijn handen staan. Ik zag mezelf al helemaal alleen naar Heerenveen vertrekken. Ik wist me gewoon geen raad.’

‘Moest jij wel met deze trein mee?’ vroeg Saskia bezorgd aan de man. ‘Je hebt gewoon de kans niet meer gehad om uit te stappen.’

Hij keek haar aan en het was duidelijk dat ook hij even op adem moest komen. Daarna glimlachte hij naar haar en Saskia voelde haar hart een sprongetje maken. Het was alsof de zon scheen in zijn lach. Hij lachte niet alleen met zijn mond, hij lachte vooral met zijn bruine ogen. Ze kon er niets aan doen, maar ze voelde hoe haar ogen reageerden en ook begonnen te stralen.

‘Ik weet niet eens waar deze trein naartoe gaat,’ zei hij tegen haar, ‘maar mijn trein zou wel op hetzelfde tijdstip vertrekken, dus heel misschien zit ik per ongeluk nog goed ook.’ Hij keek haar warm aan.

‘Dit is de trein naar Heerenveen en Leeuwarden,’ zei Saskia.

‘En natuurlijk moet jij ook die kant op, of niet, schat?’ Irene schoof tussen hen in en eiste op die manier zijn aandacht op.

‘Laten we een plaats gaan zoeken,’ viel Marleen uit. ‘Ik wil zitten!’

‘Jij draagt de koffer wel, hè, lieverd?’ vroeg Irene stralend aan de man.

‘Als jij mijn tas draagt,’ was zijn antwoord.

‘Och ja, die tas. Weet je, schat, ik ben niet zo gespierd,

maar volgens mij ga jij elke dag naar de sportschool. Kun je niet twee keer lopen?’ Ze had hem bij een arm gepakt en gleed met haar hand over de spieren in zijn bovenarm. ‘Wow!’ zei ze bewonderend. Ze kneep er zachtjes in. ‘Eén keiharde bonk spieren,’ zei ze, terwijl ze hem verleidelijk toelachte.

‘Er is nog plaats verderop in de trein,’ kwam Marleen weer tussenbeide. ‘Ik ga zitten. Jullie bekijken maar wat je doet.’

Saskia haalde haar schouders op en keek fronsend van de een naar de ander. Ten slotte bukte ze zich en tilde ze zijn tas op om Marleen achterna te lopen.

‘Hé, meisje.’ Hij greep haar beet. ‘Dat hoeft echt niet. Ik loop wel twee keer. Laat staan.’ Hij keek haar opnieuw zo warm aan, dat ze weer haar hart wat sneller voelde slaan. Ze knikte hem vriendelijk toe en zette de tas weer neer. Het was immers haar zorg ook helemaal niet. Irene moest het maar uit zien te vechten met hem. Ze liep naar Marleen toe. Het was al behoorlijk druk in de trein, ondanks dat het niet eens vakantie was en zelfs nog te vroeg moest zijn voor de vrijdagavonddrukke. Ze keek op haar horloge. Het was kwart over drie geweest. Ze deed haar rugtas af, liet zich zuchtend op de bank tegenover Marleen vallen en voelde dat de blijheid weer bezit van haar nam. Ze waren op weg. Op weg naar een geweldig leuk weekend. Althans, dat hoopte ze van harte. Met het instappen in de trein was hun weekend uit begonnen. Eindelijk was het zover.

‘Hé, Sas, ga eens aan de overkant zitten.’

‘Wat? Waarom?’

Irene duwde haar tegen de schouder. ‘Dan kunnen wij samen hier zitten.’

Ja, dat had ze kunnen weten. Geen enkele man was veilig voor Irene, dat had ze zich van tevoren best gerealiseerd, maar dat het al in de trein zou beginnen... Saskia

glimlachte en stond op om naast Marleen plaats te nemen. 'Kijk, je kunt hier wel zitten,' zei Irene en sloeg met haar vlakke hand op de lege zitting naast haar.

Hij knikte, trok zijn jack uit en ging zitten. Recht tegenover Saskia en opeens vond Saskia het een veel beter idee en was ze blij dat Irene gevraagd had van plaats te verwisselen. Ze keek naar hem en hij keek naar haar. Hun blikken ontmoetten elkaar. Op de een of andere merkwaardige manier had Saskia het gevoel dat er iets tussen hen gebeurde. Ze begreep het niet goed, want ze kende hem totaal niet, wist niets anders van hem dan dat hij behulpzaam en vriendelijk was, maar toch voelde ze een enorme aantrekkingskracht tot hem en sterker nog, ze had het gevoel dat het wederzijds was.

Ze merkte dat ze licht begon te blozen onder zijn warme blik en kuchte om dat te verhullen. 'Moest je nou ook naar Heerenveen of Zwolle misschien?' lachte ze hem toe.

Hij knipoogde. 'Ja, toevallig wel. Dus ik bof maar, want als ik mijn trein gemist had, zou ik ook de volgende aansluiting missen en dat zou vervelend geweest zijn.'

'En dat heb je allemaal voor mij overgehad?' riep Irene uit. 'Je bent een echte heer en een echte schat.'

Hij keek haar aan en meteen toen Irene wist dat ze zijn aandacht had, begon ze tergend langzaam haar lange jas open te knopen, terwijl ze zijn ogen met haar blik vasthield. Ze sloeg haar benen over elkaar, waardoor de losse flappen aan de onderkant van haar jas naar beneden vielen en er twee mooie slanke knieën zichtbaar werden. Ze wist dat ze mooi was en ze wist ook hoe ze daarmee om moest gaan. Elke man viel voor haar benen. Deze koene ridder ook!

Haar bruine, korte rokje kwam tevoorschijn en ze stond op om haar lange jas uit te trekken. Ze draaide zich van hem af en boog iets voorover om haar jas op te hangen. Ze wist dat hij daardoor een prachtig uitzicht had.

Vervolgens ging ze weer naast hem zitten, maar zo dat ze erg dicht tegen hem aan zat. Ze legde haar rechterhand op haar knie en ze zag dat hij geboeid naar haar lange nagels keek, die ze schitterend rood gelakt had. Ze gleed langzaam met haar hand over haar bovenbeen en weer terug naar haar knie. Door zo'n beweging raakte iedere man opgewonden, daar zou hij geen uitzondering op zijn.

Vluchtig legde ze even haar linkerhand op zijn knie en ze keek hem intens aan. 'Bedankt nog, voor al je moeite. Ik hoop dat je ook in Heerenveen uit moet stappen, dan kan ik daar nogmaals op je rekenen.' Haar rood geverfde mond was vlak bij de zijne, ze zei de woorden zacht, maar hij verstond elk woord, ondanks de herrie die de trein maakte.

Saskia zag het gebeuren en voelde de teleurstelling door haar lichaam schieten. Niemand haalde het bij Irene. Ze was gewoon de mooiste van al haar vriendinnen. Waarom had ze ook besloten om met haar uit te gaan? Zo liep ze elke kans op een leuk contact mis.

Hij kuchte en ging iets verzitten. 'Je gaat zeker een hele maand op vakantie in Heerenveen?' vroeg hij Irene.

'Een hele maand?' kirde ze. 'Grapjas, ik heb een baan, hoor! Ik kan niet zomaar altijd vrij nemen en ik ben dit jaar al naar Kreta geweest.'

'Waarom heb je dan zo'n zware koffer bij je?'

'Ja, dat zou ik ook weleens willen weten,' bemoeide Marleen zich er nu mee.

'Sjonge, wat doen jullie moeilijk. We gaan twee nachten weg en meer dan twee hele dagen. Ik moet toch op alles voorbereid zijn? Ik snap niet hoe jullie met zo weinig uit kunnen gaan. Saskia heeft alleen maar een rugtas bij zich.'

Saskia schoot in de lach. 'Ja, en daar zit ook nog eens precies alles in wat ik nodig zou kunnen hebben.'

'O ja?' Irene lachte haar stralende lach en keek ondertussen uitdagend naar de man. 'En wat als het gaat regenen?'

Of sneeuwen? Heb je een paraplu bij je? Rubberlaarzen? Een föhn en een krultang? En wat als je make-up uitgelopen is? Heb je een maskertje bij je? Bodyscrub? En als we in de bar nog wat gaan drinken? Heb je een avondjurk bij je? Hooggehakte schoenen? Een mooie ketting, armband, oorbellen? Heb je een bus haarlak bij je? Schoon ondergoed, sexy nachtgoed, ochtendjas, pantoffels? Ik ben echt op alles voorbereid en jullie?’

‘Je bent de condooms nog vergeten,’ bromde Marleen.

‘Helemaal niet! Hoe kun je dat denken? Dat was het eerste wat ik inpakte.’ Irene schaterde het uit en keek de man schalks aan. ‘Ja, een weekend uit en geen condooms mee, dat is natuurlijk het stomste wat je kunt doen.’

Hij lachte met haar mee en knikte. ‘Ja, als je wilt vrijen moet je het veilig doen.’

‘Juist, ik wist wel dat je het met me eens zou zijn, maar helaas zijn er heel wat mannen die een condoom niet nodig vinden. Ik moet er dus altijd zelf voor zorgen,’ verzuchtte ze.

‘Ik zei toch al dat je een zelfstandige vrouw was,’ lachte Saskia. ‘Je moet alleen nog leren je eigen koffer te dragen.’

‘Of je eigen man aan de haak slaan,’ lachte de man.

‘Waar denk je dan dat ik mee bezig ben?’ lachte Irene, terwijl ze met haar gelakte wijsvinger over zijn wang streek. Ze keek hem verleidelijk aan, terwijl ze haar lange, blonde haren naar achteren gooide, een gebaar dat ze uitentreuren voor de spiegel ingestudeerd had en dat het altijd deed. Ze wist dat het haar een kwetsbare uitstraling gaf en dat mannen daarop vielen.

Saskia zag haar bezig en besloot zich er niets meer van aan te trekken. Zo was Irene. Dat wist ze al jaren. Ze kenden elkaar vanaf de mavo en het was inmiddels vijftien jaar geleden dat ze hun diploma hadden gehaald. Irene was een keer blijven zitten en dus een jaar ouder, maar zo gedroeg

ze zich nooit. Ze stelde zich altijd kinderlijk en naïef op. Misschien omdat ze dacht dat dat beter in de smaak viel bij de mannen? Zeker, ze was een echt mooie meid om te zien en Saskia was vaak jaloers geweest op haar uiterlijk, maar nooit jaloers op haar innerlijk. Zoals zij met mannen omging, zo wilde Saskia dat niet, maar de aandacht die Irene ermee kreeg, ja, daar kon ze toch weleens naar verlangen. Saskia was lang zo kleurrijk niet en lang zo uitdagend niet. Ze was een veel rustiger type en hield er niet van om op te vallen of de aandacht te trekken. Ze zou het alleen best leuk vinden als er wat meer naar haar gekeken werd door mannen. Ze was nu eenendertig en ze had een paar korte relaties gehad, maar nog nooit een lange en ergens diep in haar binnenste begon dat steeds meer te knagen. Ze wilde eindelijk een vriend, een echte vriend, met wie ze door het leven kon, door dik en dun, voor alle dagen.

‘Hé, ben je er nog?’ Marleen trok aan haar arm en Saskia keek verward op.

‘Is er wat?’

‘Ja, hoe laat gaat de bus in Heerenveen?’

‘Een kwartier nadat de trein is aangekomen.’ Saskia glimlachte. Marleen was ook een leuke meid. Heel aardig en attent, maar altijd gehaast en ongeduldig. Waardoor ze vaak dingen vergat, gewoon omdat ze er de tijd niet voor nam om iets tot zich door te laten dringen. Saskia had het al tien keer verteld en bovendien had iedereen een uitgebreide omschrijving van het reisbureau gekregen. Ze had het dus allang kunnen weten.

‘En waar staat die bus?’

‘Voor de hoofduitgang van het station. We kunnen hem niet missen.’

‘Zeker weten?’

‘Hé, Pietje ongeduld, we zijn nog niet eens in Zwolle, laat staan in Heerenveen. Laten we nou eerst maar eens van

de reis genieten. Wie wil er een stuk chocola?’ Saskia greep haar rugtas en haalde er een dikke reep uit.

Irene keek haar met grote ogen aan. ‘Heb je ook nog snoep meegenomen? Zo hou je geen ruimte over voor kleren. Was je van plan om het hele weekend in deze kleren rond te sjouwen?’

‘Nou en?’ vroeg Saskia schouderophalend.

‘Dat meen je niet.’

‘Nee, natuurlijk meen ik dat niet. Ik heb genoeg andere en schone kleren bij me, wees maar niet bezorgd en alles wat ik vergeten ben, kom ik wel bij jou lenen.’

Marleen en Saskia moesten lachen en ook de man probeerde een lach te verbergen, maar dat lukte slecht.

‘Ze plagen me,’ zei ze pruilend tegen de man.

‘Ja, en zelfs ik vond het grappig,’ moest hij toegeven. ‘Dan heb je al die spullen tenminste niet voor niets meegenomen. Heb je soms ook een strijkbout bij je?’

‘Hoezo?’

‘Dan kom ik je vanavond mijn strijkgood even brengen. Ik heb drie verkreukelde overhemden in mijn tas zitten.’

‘Vanavond?’ zei Saskia verbaasd. Ze voelde het bloed door haar aderen stromen. Meende hij dat? Was hij naar hetzelfde onderweg als zij? Zou ze hem het hele weekend zien?

‘Ja, hallo zeg, ik ben je huishoudster niet,’ riep Irene verontwaardigd uit.

De man schudde lachend het hoofd en keek van de een naar de ander. Even bleef zijn blik onderzoekend op Marleen rusten. Van haar had hij nog niet veel gehoord of gezien. Daarna keek hij Saskia aan en knikte. ‘Ik vermoed van wel. Ik krijg de indruk dat jullie dit weekend hetzelfde gaan doen als ik, want jullie bus vertrekt op hetzelfde tijdstip als die van mij en ook in Heerenveen.’

Saskia voelde zich blij worden. Misschien was er dan toch

een kans om hem wat beter te leren kennen. Als ze van Irene af kon komen. Maar die kans zou volop geboden worden.

Dat was bij het programma inbegrepen. ‘Wij gaan een weekendje klaverjassen in hotel “Vergeet het maar”,’ zei ze.

‘Dat bedoel ik,’ lachte hij opgewekt. ‘Geweldig! Ik verheugde me er al op, maar nu ik met jullie kennis heb gemaakt, weet ik zeker dat ik een leuk weekend voor de boeg heb,’ zei hij glunderend.

‘Kennismemaakt?’ zei Irene verontwaardigd.

‘Oké, ik heet Sven, ik woon in Hoogland, ik ben zesendertig en ik ben bankmedewerker.’

‘En alleengaand,’ stelde Irene vast, ‘want anders kom je er niet in dit weekend. Ik ben trouwens Irene, ik woon in Amersfoort, bijna tegen Hoogland aan,’ voegde ze er veelbetekenend aan toe, ‘en ben receptioniste bij een groot internationaal bedrijf.’

Saskia moest inwendig lachen, zoals Irene keurig vermeed haar leeftijd te noemen. Ze wist hoe erg ze het vond de dertig gepasseerd te zijn. Haar maakte het niets uit. Ze vond het zelfs wel leuk dat ze dertig geweest was. Het gaf haar het gevoel dat ze er wat volwassener door overkwam dan toen ze nog in de twintig was.

‘En ook alleengaand,’ zei Sven.

‘Ja, snap je dat nou?’ lachte Irene. ‘Ik kan iedere man krijgen die ik hebben wil en ik kom er heel wat tegen, maar ja, ik wil alleen de allermooiste.’ Ze zei het op vleierende toon, en legde even quasiverliefd haar hoofd op zijn schouder, maar Sven keek vragend naar Saskia.

‘Ik ben Saskia, eenendertig, uit Amersfoort, verkoopster in een boekhandel.’

‘Saskia,’ herhaalde hij. ‘Een hele mooie naam voor een hele lieve vrouw.’

‘Ik ben Marleen, ook zesendertig, Amersfoort, geschei-

den en een collega van Saskia.' Ze zei het mokkend. Saskia hoorde het. Kreeg ze aandacht te kort? Maar dat gold toch voor iedere vrouw als Irene in de buurt was? Of was er iets anders met Marleen aan de hand? Ze keek haar collega aan, maar Marleen draaide haar hoofd af en keek door het raampje naar buiten. Daar ontmoette ze haar eigen spiegelbeeld en ontdekte ze wat ze voelde. Deze man was te mooi om waar te zijn en mooie mannen moest je wantrouwen. Dat wist Marleen uit eigen ervaring. Er klopte beslist iets niet aan hem. Bovendien: alles was wel een beetje te toevallig, toch?

'Zijn ze ook bij jou op de kamer geweest?'

'Wat bedoel je?'

*'Er is iemand op mijn kamer geweest,
maar bij mij is niets gestolen. Ik had mijn
sieraden in het kluisje gedaan.'*

*'Op jouw kamer geweest? Zou daarom
die politiewagen...'*

Saskia en haar vriendinnen Irene en Marleen verheugen zich op een weekendje uit. Ze doen mee aan een kaarttoernooi voor alleenstaanden in hotel 'Vergeet het maar'. Wat echter een leuk weekend had moeten worden, loopt uit op een drama. Alle aanwezigen worden namelijk slachtoffer van diefstal.

Terwijl Irene meer oog heeft voor de vrijgezelle mannen, gaat Saskia op speurtocht. De dader moet immers een van de aanwezigen zijn? Kunnen ze elkaar nog wel vertrouwen?

Vergeet het maar: een romantisch misdaadverhaal

Hetty Luiten schreef vele romantische en spannende romans. Zij overleed begin 2013 op 62-jarige leeftijd, maar haar rijke oeuvre leeft voort.

Z&K

ISBN 978 94 0190 471 1 NUR 344

9 789401 904711

www.zomerenkeuning.nl